

HRANICE MEZI HNĚVEM A VÁŠNÍ JE TENKÁ

VE ZLÉM I V DOBRÉM

COSMOPOLIS

M. K. HARDY

M. K. Hardy

Ve zlém i v dobrém

HRANICE MEZI HNĚVEM A VÁŠNÍ JE TENKÁ

VE ZLÉM I V DOBRÉM

COSMOPOLIS

M. K. HARDY

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

VE ZLÉM I V DOBRÉM

Text © M. K. Hardy, 2025

Cover © Zuzi Maat, 2025

© Grada Publishing, a. s., 2025

Redakční úpravy Monika Jitřenková

Korektury Karolína Pěničková

Grafický návrh obálky Zuzi Maat

Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2025 jako svou 10 021. publikaci

Grada Publishing, a. s.,

U Průhonu 22, Praha 7

Tisk Tiskárny Havlíčkův Brod

ISBN 978-80-271-7906-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-7905-3 (pdf)

ISBN 978-80-271-5817-1 (print)

Pro Zuzi Maat

*Děkuji za to,
že jsi dala mým slovům tvář.*

Poděkování

První velké díky patří mé kamarádce Terce Holé a má to prostý důvod: jednoho dne jsme se domluvily na srazu, a právě cestou za ní mě napadl námět této knihy. Neměla jsem vymyšleného téměř nic, v podstatě jen dvojici a pár menších detailů. Právě Terka byla první člověk, kterému jsem ten nápad v kavárně řekla, a taky člověk, který se mnou byl kdykoliv ochotný konzultovat úplně všechno. Její nadšení a zápal mě motivovaly neuvěřitelným způsobem.

Dál nesmím zapomenout na Markétku, Zuzku a Míšu, trio, na které se vždy můžu při psaní obrátit a spolehnout se, že si mou knihu přečtou a poradí. Osobně si myslím, že o téhle knize už nebudou chtít ani slyšet.

Stejně tak si obrovské poděkování zaslouží všechny mé beta-čtenářky, které – každá svým pohledem – přispěly příběhu. Pořád mě udivuje, s jakou ochotnou a chutí se vrháte do mých příběhů, a nesmírně si toho vážím.

Taky chci poděkovat za preciznost Julii a Markétě z Cosmopolis, jejichž práce je nedílnou součástí knihy.

V neposlední řadě musím zmínit Zuzanu Maat, která jako vždy udělala obálku, jež mi vyrazila dech a perfektně sedí ke knize samotné.

S touto knihou mi pomáhalo tolik lidí, že bych nejradši napsala, že děkuji všem, ale mně to nepřišlo dost. Takže jmenovitě:

- knihomolka.janca
- monikakral76
- mariells_journey
- honzinecka_ctecka
- dam.si.knihu
- johi_sicte
- ann_reads_books
- kristyna_kaderova
- sabi_z_knihy
- petulkagregurkova
- anetpavlisova
- zapisnikknihomolky
- tinapopjakova
- michaela.schmiedlova.autor
- knizniholky
- marketa9novotna

Milí čtenáři,

než začnete číst, ráda bych vám řekla pár slov: Vím, že reálný svět nefunguje vždy tak, jak ho v knihách my autoři předkládáme. Někdy je však hezké snít... a právě to je ten důvod, proč si vytváříme světy jiné. Můžeme psát zdánlivou realitu, ale, drazí čtenáři, nikdy nezapomínejte na to, že i romantické knihy jsou smyšlené. V této knize je svět takový, aby příběh hezky plynul. Bez hranic a omezení, bez byrokracie a zdoluhavého papírování. Zkrátka jsem si vzala to, co se mi hodilo, a naopak to, co by příběh jen zpomalilo, jsem jednoduše vypustila. Tak se se mnou pojďte zasnít a užít si osudy hlavních hrdinů tak, jak jsem si je při psaní užívala já.

Prolog

„Maso už je hotový!“

Křik pětaticetiletého Jamese Normana přehlušil všeobecný mumraj, který panoval na trávníku. Většina mužského osazenstva se hned otočila jeho směrem a začala se trousit k velkému grilu, z nějž stoupal dým, který by vzbudil obavy v leckterém hasiči.

Přešlápla jsem na místě a snažila se nemračit se na oblak, co se vznesl pokaždé, když James otevřel poklop. „Na čem to sakra griluje?“ špitla jsem téměř neslyšně vedle svého muže a snažila se zachovat si vřelý úsměv. Ani čichat bych to nechtěla.

„Vsadil bych na petrolej.“ Trevis se na rozdíl ode mě o žádné vlídné pohledy nesnažil. Hypnotizoval gril a nadšeného Jamese, který nandává na talíře první várku steaků a klobásek. Jako každý zde už měl velký hlad, což mi napovědělo jeho břicho, které posledních dvacet minut promlouvalo dost nahlas. Jenže si nejspíš jako jeden z mála uvědomoval, že jíst úplně všechno není v pořádku.

„Asi se ze mě stala vegetariánka,“ ucedila jsem skrz přivřená ústa a tím Trevisem rozesmála. Jen se uchechtl a hned nato předstíral

zakašlání, nedejbože, abychom museli vysvětlovat, co nás pobavilo. Ještě chvíli jsme sledovali, jak si první hladovci odnáší svou nálož, než se na mě Trevis obrátil a naklonil se trochu blíž, aby nás nikdo neslyšel.

„Kdyby nám řekli, že z jedné odpolední bude půl čtvrtá, mohli jsme se najíst v klidu doma.“ Jeho žaludek s nadějí očekával přísun něčeho dobrého a teplého. Stejně jako ten můj, tak strašně se těšil na dobrý steak.

„Potichu,“ hihňala jsem se a zakrývala si u toho ústa. Měla jsem štěstí, že jsem si doma uzmula ždibec těstovin, co jsem měla připravené na zítra, jinak bych trpěla podobně jako on. Trevis se jen nenápadně zamračil, protože ho trošku pobouřilo mé pobavení nad jeho zoufale se smršťujícím žaludkem.

„Nevím, jestli to chci jíst.“ Pokračovala jsem v tiché konverzaci a zase rychle skončila, když se k nám přiblížila Jamesova manželka Patricia.

„Jen se nestyďte, mládeži. Než se nadějete, snědí vám všechno maso,“ pobídla nás nadšeně. Oba dva jsme jako na povel kývli.

„Já jsem vegetariánka, takže zůstanu u vašeho výborného salátu,“ zářivě jsem se usmála, především z nadšení, jak hbitě jsem dokázala vykličkovat, a strčila jsem si do úst kus nakrájeného melounu. Ještě než jsem dožvýkala, poplácala jsem svého muže po rameni a dodala: „Ale tady Trevis si určitě moc rád dá, vid', zlato?“ Nevinně jsem se na něj zubila, a když po mně překvapeně loupil očima, rozšířila jsem úsměv ještě víc. Měla jsem co dělat, abych se nezačala chechtat.

„Rozhodně musíš taky ochutnat. James tam má i grilovaný brie, nemusíš si dávat maso,“ prohodil jen tak mimochodem a políbil mě na tvář. Kdyby tu nebyla Patricia, určitě bych si vyslechla něco ve stylu, že jsem zrádce. Soucitně a téměř provinile jsem se zakabonila na hostitelku a pak se ohlédla zpět na něj.

„Vždyť víš, jak to mám se sýry, co jsou moc cítit. Ale ty si nech chutnat.“

Patricia nemohla ani tušit, že se mu do kulinářského umu jejího muže nechce, protože na sobě nedal nic znát. Zdálo se mi, že se chystá rozmrzele zafunět, ale nakonec jen kývl k Patricii. „Omluvte mě prosím.“ Svižným tempem se od nás odpojil a přidal se k mužskému kolektivu.

„Taky nemusím smrduté sýry,“ přiznala Patricia a postavila se mi po boku. Obě dvě jsme sledovaly chlapy, jak vychvalují šéfkuchaře. Přisahala bych, že se v tu ránu narovnal v ramenou a snažil se tvářit nanejvýš důležitě. Každou chvíli více než nápadně štouchl do masa, a dokonce do něj vrazil teploměr jako hotový profesionál. Podle zbarvení bych řekla, že kdyby ten vepřík uměl mluvit, sám mu řekne, že je hotový víc než dost.

„Jak dlouho jste vlastně svoji?“

Obrátila jsem se na Patricii, jejíž otázka mě lehce zaskočila. „Dva týdny,“ ohlédla jsem se po svém novomanželi a měla co dělat, abych se nezačala nekontrolovatelně smát. Právě jsem ho přistihla, jak se snaží odkrojit kus steaku. Chvilí s ním bojoval, a když si ho konečně vložil do úst, bylo vidět, jak se jeho svaly pod tím nápořem napínají. Musel být příšerně tuhý.

„A jinak jste spolu jak dlouho?“

Měla bych si zvyknout, že se nás teď budou všichni ptát. „No, známe se v podstatě od střední školy, chodili jsme spolu do třídy, ale dohromady jsme se dali teprve před pár lety.“ Rychle jsem uhnula pohledem, jakmile jsem si všimla, že mě Trevis přistihl při pozorování. Myslím, že jsem mu dneska zavařila až až.

„Jste krásný pár.“ Ani jsem nestihla odpovědět, když Patricia znovu promluvila. „Jsem ráda, že jste se sem přistěhovali. Ženské jsou tu až moc staré nebo nemáme stejné zájmy. Možná to není vidět, ale tak docela nezapadám do kolektivu. Myslím, že my dvě si

budeme určitě výborně rozumět. Mohly bychom zajít na kafe nebo oběd. Třeba bych ti mohla udělat odpolední čaj a povíš mi, jak se ti tu líbí.“ Zdála se až moc nadšená novým přírůstkem do jejich malé komunity.

„Určitě se můžeme domluvit,“ kývla jsem s úsměvem, ale než Patricia stačila nadhodit první termín, na rameni mi přistála velká ruka. Ani jsem si nevšimla, že by k nám Trevis šel.

„Moc se omlouvám, ale potřebovali bychom s Alicí už jít. Musíme toho ještě spoustu zařídit. Znáš to, vybalování a tak dál.“ Jen já jsem tušila, že chce jít co nejdřív domů pořádně se najíst.

„Ale jistě, jsme moc rádi, že jste dorazili. Léto začalo, takže gri-lovat budeme ještě mnohokrát,“ ujistila nás Patricia, abychom se nebáli, že o něco přijdeme. Inu, teď jsme se báli, že nepřijdeme vůbec o nic.

„Senzace, moc rádi dorazíme,“ odvětil spokojeně Trevis a poté se na mě obrátil: „S Jamesem jsem se už rozloučil, počkám tu na tebe.“

* * *

Sledoval jsem, jak Alice kráčí přes dokonale zastřižené trávník. Kolem boků jí splývaly volný letní šaty a dost nepatřičně se na ni obracely nejedny oči ženáčů kolem. Nevím, jestli bych měl bejt zne-pokojenej já, nebo manželky oněch čumilů. I když mi to přišlo vůči ženským tady nefér, vlastně jsem to chlapům neměl ani moc za zlý, mám opravdu nádhernou ženu, a kdyby prošla kolem, určitě bych se taky podíval. Jen co se rozloučila, přitočila se ke mně, vklouzla mi prsty do dlaně a ruku v ruce jsme vyrazili k domovu.

Cesta netrvala nijak dlouho, vzhledem k tomu, že jsme bydleli ve stejné ulici s Normanovými a mezi našimi domy stál jako ochranná bariéra jen jeden dvojdomek. Všichni si tu z nějakého důvodu zřídili ploty maximálně do výše pasu, takže něco jako soukromí tu

zjevně neexistovalo. Nejspíš to bude chtít udělat pořádný plot. Ne-
snáším náhodný tlachání na ulici nebo nezáživnou konverzaci cel-
kově. A to se nezmiňuju o smradu, který vypouštěl Normanovic gril.
Alice pustila mou ruku a otevřela dřevěnou branku před domem,
která mi sahala sotva do pasu.

„To byl hnus,“ pronesl jsem znechuceně až před vchodovými
dveřmi a pohladil jsem si své nebohé břicho. Doufám, že se z toho
nepodělám, vyloučit to bohužel nelze.

„Až tak?“

Nebylo třeba ji ujišťovat, že mluvím o steaku, který by svou tu-
hostí předčil i gumovou hračku. „Já se o jídle špatně nevyjadřu-
ju. Jenže ten chlap nás chtěl snad otrávit,“ odfrkl jsem si, a jakmile
jsem se vyzul ze sandálů, cíl byl jasnej – pořádný žrádlo. Vydal jsem
se přímo k lednici a minul Alici, která si napouštěla vodu u dřezu.

„Neboj, jestli tě někdy někdo otráví... budu to já.“ Hodi-
la po mně pohledem a se škodolibým úsměvem odešla i se svou
sklenkou do obýváku. Chvilí jsem zíral jejím směrem a nemohl se
rozhodnout, jestli to myslí vážně.

1

Ona

(PÁR DNÍ POTÉ)

Těžko říct, jestli mě z domu vyhnal fakt, že jsem zaslechla vycházet z koupelny svého muže, nebo vědomí, že pokud si nepospíším, potkám před domem sousedku. Ani s jedním z nich jsem neměla chuť mluvit, a tak jsem se pokusila vyhnout oběma. Trevis na mě totiž už ze sprchy volal, jestli bych si nemohla ty vlasy někdy z odtoku vyndat sama – nekonečné téma. Víím, že jsou moje, ale z nějakého důvodu se mi čištění odtoku hnusí i s gumovými rukavicemi. Navíc si už odličil obličej, a jestli vyjde znovu bez trička, abych měla možnost vidět ty šílené modřiny, které zdobily jeho tělo a dělalo se mi z nich zle, nezvládnou to. Potřebovala bych, aby se zahojil co nejdřív, jinak mi bude ouvej pěkně dlouho.

„Lepší už to nebude,“ oznámila jsem sama sobě v autě, když jsem si za pomoci zpětného zrcátka pokusila upravit vlasy do úhledného drdolu a připnula ho velkou sponou. Pořád jsem si ještě nezvykla na svůj nový sestřih. Vlasy mi končily u lopatek. Byla jsem zvyklá

mít vlasy skoro po pas, nemluvě o odstínu. Kdysi jsem je mívala téměř černé, teď je jejich barva alespoň o čtyři odstíny světlejší. Horké léto si žádá změny.

Zapnula jsem si pás, a než se otevřela naše brána, ohlédla jsem se k domu. V okně vedoucím do kuchyně stál Trevis, usrkával svou ranní kávu, jako to dělal každý den, a sledoval, jak si počínám. Nejspíš tušil, že jsem se chtěla vyhnout vlasové konfrontaci, a tak jsem srabácky zdrhla. Jakmile si všiml, že ho pozoruju, zmizel v domě a jen se za ním zhoupala sněhově bílá záclona.

Stočila jsem pohled k zrcátkům a začala couvat. Díkybohu, že naše příjezdovka byla dost široká, jinak bych mohla mít problém vyjet. Nebyla jsem nejzdatnější řidička. Především co se parkování týče.

„Dobré ráno!“ Kdo sakra mluví po ránu takhle nahlas! Škubla jsem sebou, když mi paní Deerová strčila hlavu do otevřeného okénka spolujezdce. Měla štěstí, že jsem při tom šoku nesešlápla pedál! Nečekala jsem, že by mě mohla tak vyděsit, navíc chodí venčit až za deset minut, to vím přesně!

„Dobré.“ Donutila jsem se ke slušnému úsměvu a nápadně zařadila jedničku. Snad by mohla pochopit, že jsem na cestě pryč.

„Nechtěla jsem tě vystrašit, drahoušku.“ Paní Deerová je jedna z žen, o kterých sousedka Patricia tvrdí, že jsou moc staré. Nerada používám toto slovo, nemyslím si, že je vhodné někoho soudit dle věku. Nicméně paní Deerové je zaručeně přes sedmdesát, miluje své tři jorkšíry – Maky, Paty a Tipi. Taky pěstuje na zahradě snad každou květinu, co znám, a se svým synem se nebaví už téměř rok a půl. To a ještě mnohem, mnohem víc se dozvídám skoro pokaždé, když vyrazí na procházku v sedm čtyřicet pět. Přesně. Čert ví, proč dnes musela pět minut po půl osmé. Skoro jako kdyby tu na mě číhala.

„Nic se nestalo. Jen jsem vás nečekala.“ Rozhlédla jsem se kolem, aby pochopila, že si kontroluju, zda nic nejede, a můžu pokračovat v cestě. Každý normální člověk by mi popřál příjemný

den, případně se jen rozloučil, ale to ona ne. Opřela se o okénko loktem a spustila. A právě proto jsem chtěla jet dřív. Nejsem zrovna od rány, a tudíž pro mě možnost, že bych jí řekla *nemám čas, na shledanou*, nebyla řešením. Já jsem prostě jen seděla a čekala, než mi všechno poví. Moje chyba, vím to, ale copak jí to můžu udělat? Ráda si povídám s lidmi, ale ne ráno a ne když jsem nervózní.

„To víš, kdyby mě nevzbudila Paty, nejspíš bych šla trochu později.“ Ale to ne, ona má kecavou.

„To je mi líto,“ pokusila jsem se jí do toho skočit.

„Má chuděrka nějaký střevní problém, musela jsem setřít podlahu, a tak jsem radši hned vyrazila ven, aby se mi nepo i na gauč, víš, co myslím,“ zahihňala se. Ach bože, co jsem komu udělala! Až moc dobře vím, co myslí. Ostatně slovo střevní bylo víc než výstižný.

„Doufám, že se jí udělá co nejdřív dobře,“ odpověděla jsem mile.

„Určitě, uvařím rýži, abych jí to zarazila...“

Nesnáším nevychovanost, ale tímto tempem bych se do práce vůbec nedostala. Navíc zastavování střevních obtíží psa nebylo téma, ve kterém bych se vyžívala nebo k němu mohla jakýmkoliv způsobem přispět. Musela jsem jí skočit do řeči. „Nezlobte se, paní Deerová, musím už jet, abych nepřišla pozdě. Je to můj první pohovor, co jsme se nastěhovali.“ Vážně bych si potřebovala najít práci, abych nemusela být pořád zavřená doma.

„Jistě! Jistě, jen jeď. To je moc důležitý, kdybys přišla pozdě, mohli by si o tobě udělat špatné mínění.“ Spokojila bych se jen se slovy *Jistě! Jistě, jen jeď*. Odstrčila se dlaní od okna a při tom zavádila karabinou z vodítka o modrý lak auta. Naštěstí jsem měla pro její věk pochopení... a to auto není moje. Obvykle bych se o cizí auto strachovala víc, ale zrovna tohle mě trápilo nejméně.

„Hezký den, děvenko. A držím ti palce.“

„Vám taky, a ať je Paty brzy dobře,“ houkla jsem ještě a vyrazila pryč. Není to tak, že bych si s ní nechtěla povídat, dokonce ji chápu.

Celé dny doma sama, nemá co na práci a za tu dobu, co zde žijeme, jsem neviděla jedinou návštěvu. Bylo mi jí líto. No tak dobře, nejspíš bych se u ní měla někdy stavit. Jenže ona mě vždycky vyhmátne v tak pitomou dobu, že prostě nemůžu zůstat a povídat si s ní. Snad to nebere nijak osobně. A je to, právě jsem se rozhodla, že jí to vy-
nahradím.

Sotva jsem zaparkovala před místním knihkupectvím, přestala jsem myslet na paní Deerovou a začala si připravovat v hlavě odpovědi i na ty nejpitomější otázky. Copak já vím, na co se mě budou ptát? Asi těžko, ale doma jsem se připravila na každou kravinu.

„Dobré ráno, přišla jste na pohovor?“ Ani jsem za sebou nestihla zavřít dveře, když na mě nějaká slečna spustila.

„Dobré ráno, ano.“

„Posaďte se prosím, hned na vás přijde řada.“ Ukázala na měkká křesla, která se skrývala v maličkém prostoru mezi regály. Zmohla jsem se na strohé přikývnutí. Jak jako řada? Ať už jsem se rozhlížela jakkoliv, neviděla jsem vůbec nikoho. Cesta z domu mi sem trvala sotva patnáct minut a teď bydlím v podstatě na předměstí. Takže kdo by sem jezdil? Jak moc velký zájem tu mohl být o místo prodavačky? Pravda, jsme v Portlandu jen chvíli, ale skoro bych řekla, že široko daleko je tohle jediné knihkupectví, které je přístupné v rozumném dojezdovém čase.

Zatímco jsem se netrpělivě a nervózně ošívala, otevřely se odněkud dveře. „Další, prosím!“ Mužský hlas se rozlehl celým krámkem, ten náhlý rámus v absolutním tichu mě trochu zaskočil. Nepostřehla jsem sice žádného zákazníka, ale měla jsem dojem, že ten kravál se sem vůbec nehodí.

„Paní Woodová, běžte, prosím, dál.“

Obrátila jsem se na slečnu za pultem, která mě oslovila, a pak jsem se znovu rozhlédla, odkud ten mužský hlas vycházel. Hbitě jsem se vymrštila na nohy a vyrazila za chlapíkem, který vypadal

docela k světu, a ženou, s níž se právě loučil potřesením ruky, a dávala jsem si pozor, aby se mi na malém podpatku nezvrtla noha.

„Na viděnou, paní Haurová, ozveme se vám.“ Mile se usmíval, což bylo dobré znamení. Snad bude dobře naladěný i při mém pohovoru. Jen mě netěšilo, že jsem nebyla jediná. Jsem si na sto procent jistá, že se téměř každý hodí do knihkupectví víc než já.

„Nemohu se dočkat.“ I ona se usmívala, což mi na sebedůvěře moc nedodalo. Tvářili se, jako kdyby jejich pohovor dopadl dobře, což pro mě není ideální. Vypadala docela hezky, připomínala mi Bree ze *Zoufalých manželek*. Taková pěstěná, a zároveň jsem měla dojem, že mě zabije pohledem, což nebylo ani trochu příjemné. Když se nad tím zamyslím, i vzhledově k ní měla blízko. Vysoká hubená zrzka, na můj vkus trochu bledá a kostnatá. Rozhodně se zdálo, že má načteno víc, než kdy budu mít já. Věnovala mi triumfální úsměv, kterým dokázala mou sebedůvěru zakopat hluboko pod zem. Nejspíš si ohledně této pozice hodně věřila.

Prošla jsem kolem, také jsem se usmála, i když můj úsměv působil trochu křečovitě. Snažila jsem se ignorovat nepříjemné pocity a radši jsem pokračovala dál. Ještě než jsem vstoupila do dveří, pořádně jsem se narovнала v ramenou a zhluboka se nadechla.

„Dobrý den,“ vysoukala jsem ze sebe stěží, když jsem spatřila muže, jenž pravděpodobně vede pohovory. Zvedl pohled od papíru na stole a postavil se.

„Dobrý den, paní Woodová, posadte se, prosím.“ Ukázal rukou na místo proti sobě. Překvapilo mě, že tak mladý muž pracuje v knihkupectví. Žila jsem v mylném bludu, že knihy pravděpodobně přitahují pouze ženy. Tomuto muži mohlo být tak pětatřicet, pravda, byl trochu hubenější a bledší, než je zdravo, ale na druhou stranu vypadal pořád docela k světu. Černé kratší vlasy a pěstěné strniště na tváři, jen brýle zavěšené za nožičku v kapse u košile mi připadaly trochu vtipné. Na druhou stranu působil velmi sečtělé.

„Děkuji vám.“ Plánovala jsem k němu vyrazit, abych se řádně představila, ale když jsem k němu chtěla napřáhnout ruku, posadil se a zahleděl se do papírů. Připadalo mi to trochu nezdvořilé a ne-taktní, ale kdo jsem, abych soudila cizí lidi, takže jsem se rovnou přesunula na židli a složila ruce v klíně. Tohle gesto mělo působit zkušeně, bohužel to možná spíš vypadalo, jako kdybych byla jed-ním z nejnervóznějších lidí vůbec.

Štvalo mě, že se mi nedokázal ani pořádně představit, ale na jeho nevychovanost jsem zapomněla ve chvíli, kdy mi začal klást otáz-ky ohledně mých schopností. Práce s počítačem, zodpovědnost a já nevím co všechno. Nebylo to tak zlé, dokud neměl otázky na knihy.

„Jaké autory máte ráda, paní Woodová?“

Sakra, jaké... no do hajzlu, jakže se jmenuje? „Colleen Hooverová je jedna z mých oblíbených autorek. Umí se člověku dostat pod kůži.“ Našla jsem si na ni hodnocení na internetu a prošla si pár recenzí. Nečtu, ani trochu nečtu, a to je dost velký problém, když se člověk snaží sehnat práci v knihkupectví. Ještě jsem viděla inzerát na servírku a prodavačku v obchodáku, jenže ani do jednoho se mi nechtělo. Pak tu taky byla otázka dlouhého dojíždění do města. Ne snad, že by mi delší ranní cesta vysloveně vadila, ale to množ-ství lidí jsem si v tuto chvíli zkrátka nedovedla představit. Radši svou potřebu socializace budu uplatňovat na menším a tišším místě s těmi pár lidmi, které jsem prozatím stihla poznat. Proto jsem zvolila knihkupectví.

2

Ona

Hned po pohovoru jsem ještě chvíli zůstala v knihkupectví a rozhlížela se, kdybych náhodou dostala to místo. Zjistila jsem od pana Foxe, že nejde jen o malé knihkupectví, což jsem si původně myslela. Kdepak, tenhle obchůdek byl sice kamennou prodejnou, ale zároveň také maličkým nakladatelstvím, které vydává tak čtyři knihy ročně. Tuto informaci jsem si měla zjistit dřív, ale díky tomu, že jsem tady nová, mi pan vedoucí odpustil. Bylo znát, jak moc zapálený do své práce je, soudě podle jeho sdílnosti. Do konce jsem se dozvěděla, že majitelkou tohoto nakladatelství je naše paní starostka, která je milovnicí románů a historie. Pan Fox, který vedl pohovor, byl ředitelem, jehož právě ona jmenovala do funkce.

Bylo to tu opravdu hezké, klidné, a kupodivu mi všechny ty knihy i příjemně voněly. Zajímalo by mě, jak takové nakladatelství funguje. Naneštěstí já jsem tu byla jen na pohovoru na pozici prodavačky knih, takže do zákoutí nakladatelství nejspíš nezavítám. Asi je to dobře.

Ve chvíli, kdy jsem si začala připadat hloupě a měla jsem strach, že místní zaměstnankyni dojde, že do knihkupectví jsem spíš zabloudila, než že bych tam chodila dobrovolně (což byla pravda), jsem se sebrala a zmizela do obchodu s jídlem. Nakoupit minimum potravin denně byla má každodenní aktivita. Bez práce jsem neměla do čeho píchnout. Stěhování obecně nebylo snadné a stěhování někam, kde to neznám, už vůbec ne.

„Alice?“ ozval se hlas mého manžela z kuchyně.

„Jo, jsem to já,“ zavolala jsem na něj, zatímco jsem si skopávala lodičky. Samou úlevou jsem si oddechla, a ještě než jsem za ním vyrazila, zamkla jsem za sebou dveře. Obešla jsem jídelní stůl a postavila vedle něj tašky s nákupem. Jako kdyby mohl přijít někdo jiný.

„Co tam máš?“ Nahlédl do první z tašek a začal vytahovat věci. Tašky byly jen dvě a jídla pomálu, takže pokud si nevybral z nabídky v lednici, pravděpodobně nebude nadšený ani z tohotohle.

„Nic moc.“ Zatímco jsem na něm nechala vyndávání nákupu, došla jsem si umýt ruce a převléknout se do něčeho pohodlnějšího, než je kostýmek na pohovor.

Když jsem se vrátila zpět, Trevis stál s hlavou nakloněnou ke straně a v ruce něco svíral. Neviděla jsem co, ale podivně se mračil. „Neříkalas náhodou, že jsi vegetariánka?“ ironicky se na mě ušklíbl a zvedl obal se dvěma steaky do vzduchu a zamával na mě s ním.

„Moc dobře víš, že jsem nechtěla jíst Jamesovo maso,“ pokrčila jsem rameny a necítila se vůbec provinile, že jsem novým sousedům lhala. Pokud mě někdy přistihnou – což pochybuju –, můžu říct, že mě můj manžel naučil novým zvykům. Všechno je možné. Když se lidé mohou dát na stará kolena na víru, pak můžu klidně začít jíst maso.

„Jo, vím. A mě jsi v tom hezky vymáchala.“ Přesně tak. Znovu jsem pokrčila rameny. Chvíli jsem pozorovala jeho zamračený výraz, ale on se nakonec rozchechtal. „Neuvěřitelný.“ Nebyla jsem si

jistá, jestli byl jeho smích pobavený či ublížený, nejspíš obojí, ale sotva zavrtěl hlavou a začal připravovat večeři, přestala jsem se po tom pít. Není špatný mít doma chlapa, co čas od času uvaří, i když jen velmi zřídka dostanu jídlo i já. Nejprve jsem se s tím těžko smířovala, ale teď už se tomu začínám spíš smát.

Dnešek byl jeden z těch šťastných dnů, kdy jsem vyfasovala pořádný steak. Nevím, čím to je, ale on prostě umí maso udělat líp než já. Jednou mi říkal, když se snažil rozkousat mé kulinářské umění, že je to všechno o krájení. Prý mám krájet maso kolmo ke šlachám a svalům. Přisahám, že ať se na to maso dívám z jakékoliv strany, vždycky mám pocit, že ho krájím, přesně jak řekl, a nakonec zjistím, že jsem to popletla.

„Už jsi přemýšlel, co bys tu chtěl dělat?“ Ani si nejsem jistá, jestli po těch dvou týdnech tady vůbec hledal práci. Víím, že část dne proseděl doma, ale každý den vyjížděl pryč. Už jsem pochopila, že nemá takové nutkání trávit s lidmi moře času, jako jsem byla zvyklá já, ale i tak.

„Mohl bych jezdit s taxíkem jako dřív.“

Se soustem na půli cesty k ústům jsem se zarazila. „Ty to chceš pořád dělat?“ nedokázala jsem pochopit jeho rozhodnutí.

„Jasně. Řídím dobře a nikdy si nikdo nestěžoval. V noci toho tolik nenaspím, takže to není žádný problém.“ Nebyla jsem si jistá, jestli si ze mě nedělá legraci.

„Neměl bys mít stejné zaměstnání jako předtím.“ Sotva jsem si to představila, moje nervy se napjaly jako struny na kytarě. Oběma nám bylo jasné, že k téhle práci už nikdy nezaprouší, tak proč s tím vůbec začínal?

„A co mám dělat? Díval jsem se na nabídky práce v okolí a není tu vůbec nic, co bych uměl, v čem bych měl praxi nebo co by mě jen trochu bavilo.“ Sakra, tohle je nanic. Naprosto rozumím, že ho nic nezaujalo, ani já nebyla nadšená, ale pracovat by začít měl. Chápu,

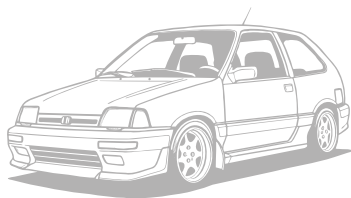
že máme nějaké peníze do začátku, ale pokladnička není bezedná. Já z platu v knihkupectví dva krky dlouhodobě neuživím. Nemluvě o tom, že nemám tu práci jistou. Třeba budu zítra muset na pohovor pokladní. Chápu, že by chtěl dělat něco, co ho baví, ale ani já se do knihkupectví dvakrát nehrnu. Holt by měl začít pracovat, abychom se v klidu uživili, a později můžeme řešit fakt, že by rád změnil obor.

„Jak ti vůbec dopadl ten pohovor v knihovně?“ stočil téma ke mně. Zajímalo mě, jestli mě vůbec poslouchal, když jsem se mu o pohovoru zmiňovala.

„Je to knihkupectví, vlastně dokonce i nakladatelství.“ Trevis jen pokrčil rameny a chroupal čerstvou zeleninu. „Nevím, budu jen doufat, že nepoznal, jak moc nesnáším čtení.“ Trevis se naproti mně uchechtl a pokračoval v jídle. „Nechci dělat v obchodě a do školství se vracet nemůžu,“ pokusila jsem se postěžovat si, ale nezdálo se, že by se mnou soucítil. Navíc v obchodě bych si musela nechávat dělat fotku a novou kartičku do evidence, abych se dostala do skladu. Tady to knihkupectví se zdálo víc offline, což mi vyhovovalo.

„Tak nedělej nic.“ Zvedl se od stolu a odešel. Prostě odešel pryč z pokoje a zalezl do ložnice.

3

On

Zaparkoval jsem daleko mezi stromy na lesní cestě, abych měl klid a nikdo mě nebuzeroval, že parkuju, kde nemám. Chvilí jsem se procházel krajinou a rozhlížel se kolem. Nádherný scenérie, opravdu překrásný místo, les i louka, která by stála za zvěčnění na obraze. Listy stromů šustily svou melodii a ptáci zpívali písně.

Nesnáším to tu!

Vztekle jsem se vydal zpět k autu a vyndal z kufru obrovský pytel. Trvalo mi dlouho, než jsem ho zahákl za větev dostatečně vysoko. Měl jsem si koupit nějakéj lehčí. Začal jsem kolem něj poskakovat a mlátit do něj. Na internetu jsem si našel správný postoj a pokoušel jsem se ho napodobit. Na kurzu nebo ve fitku by mi určitě řekli, že to dělám blbě, jenže to bych musel bejt ochotnej vyjít mezi lidi, předložit své doklady a zaregistrovat se, což mi za to nejspíš nestojí.

„Co... jsem... komu...kurva... udělal!“ vztekal jsem se při každém úderu.

„Neměl bys dělat stejné zaměstnání jako předtím,“ opakoval jsem slova Alice s našpulenými rty, jako bych mohl mluvit stejně

jako ona. A čím je to vina, že nesmím jezdit tágem? Moc dobře jsem to věděl a stejně jsem to navrhl, jen abych rýpl do bolavého místa. Povedlo se mi to výtečně, jenže co jsem si tím dokázal? Vůbec nic. Nedokázal jsem vůbec nic, možná snad to, že se chovám jako hajzl. Ale copak to šlo jinak?

Sotva jsem se pořádně vybil, už byl večer, přesně jak jsem doufal. Schoval jsem pytel zpět do auta a vydal se k domovu. Přijíždět pozdě v noci mi šlo perfektně. Zoufale jsem doufal, že by Alice už mohla spát, a většinou se mi to podařilo načasovat dobře. Co bych jí měl říkat? Že nechci pracovat? Že tu nechci být a nemám nejmenší náladu se s lidmi tady přátelit? Že nehodlám zapouštět kořeny? Je to zbytečný!

Zalezl jsem tiše do koupelny a ve sprše jsem chvíli přemýšlel nad tím, co budu dělat. Taxík nepřipadal v úvahu, takže co jiného? Při pohledu na sebe samýho v zrcadle jsem se zamračil. Vypadal jsem strašně. Natekliny už mi mizely, ale pořád jsem byl na některých místech dobře fialovej.

4

Ona

„Děkuju vám, budu se těšit prvního.“ Snažila jsem se držet své emoce na uzdě, dokud jsem nepoložila telefon. Volali mi z knihkupectví, že mě přijmou na místo prodavačky, a moje štěstí se nedalo ani popsat. Konečně začnu něco dělat, připadat si užitečná a normální. Představa, že bych musela sedět pořád doma, by mě nejspíš zabila. Já prostě interakci s lidmi potřebuju. Nástup jsem měla mít začátkem měsíce, což bylo za chvilku. Upozornili mě, že budu muset hned ze začátku projít důkladným zaškolením s jednou paní, co tam pracuje. Naprosto pochopitelná informace a taky skoro zbytečná.

Posledních pár dní před nástupem do práce jsem se rozhodla udělat něco s naší zahradou. Vlasy mi trčely všude kolem, jen ne držet v gumičce. Pot na čele jsem si donekonečna otírala do předloktí a nepochybovala jsem o tom, že obličej budu mít samou šmouhu od hlíny. Přes společný plot se sousedy našeho dvojdomku jsem neustále slyšela pištění dětí. Netuším, kolik jim mohlo být, ale byly jen dvě. Jak můžou dvě děti nadělat tolik rámusu? Měli jsme štěstí,

že zdi byly nejspíš dost bytelné, protože dokud jsem já i sousedka neotevřela okno, uvnitř naštěstí nic slyšet nebylo. Což bylo dobré vědět kvůli případným hádkám.

Zrovna jsem si rovnala záda a snažila se trochu vydechnout, když za brankou zaparkovalo naše tmavomodré volvo a vystoupil z něj Trevis. Přes rachot vedle jsem ho ani neslyšela přijíždět. „Čau.“ Prohlédl si, jak se hrabu v hlíně, a vyrazil k domu přímo kolem mě.

„Ahoj, uvařila jsem večeri,“ pokusila jsem se o vlídný úsměv, na pozdrav jsem mávla a pak dál přemýšlela, co by šlo s touhle šílenou džunglí udělat. Péče o dům mě moc nenaplnňovala, ale zahrada, to byla jiná. Už jsem si plánovala záhonek na bylinky. Taky jsem doufala, že by Trevisovi jídlo mohlo udělat radost.

„Už jsem jedl, dík.“ Bezva, takže další má snaha vyšla vniveč. Opravdu se snažím, vážně. Pokouším se být milá, nechávám ho v klidu dýchat, aniž bych ho nějak obtěžovala, nakupuju a vařím pro oba dva, i když ne zrovna dokonale, ale stejně je mi to k ničemu. Trevis ani tak nejeví nejmenší zájem se mnou trávit čas a v jeho společnosti mi není zrovna nejlíp. Všimla jsem si, jak se ohlédl za mé rameno a pak najednou vyrazil přímo ke mně. Políbil mě na tvář a na malý okamžik mě sevřel v objetí. Jakmile se odtáhl, rozhlédl se po zahrádce.

„O co se to snažíš?“ zeptal se zničehonic. Ještě před chvílí zájem neprojevoval. Rozhodila jsem rukama do stran a otočila se dokola, abych naznačila, že se to tu snažím zkrášlit. Také jsem si všimla zvědavého pohledu jedné z mladších sousedek. Byla na grilování, ale nemůžu si vzpomenout na jméno.

„Chci mít před barákem zahradu, ne prales,“ odvětila jsem a potlačila otrávené protočení očí. Chápala jsem jeho odtažitý postoj a pokoušela jsem se překousnout všechno jeho odsekávání nebo ten klasický rádoby nenápadný pokus o slovní útok. Nejspíš by bylo snazší, kdybych se nesnažila o konverzaci ani mu zpříjemňovat po-

byt na tomhle místě. Jenže jsem svou vinu chtěla nějak odčinit, ale postupně mi docházely způsoby, jak to udělat. A taky síla.

„Dlouho tu nebudem,“ ucedil odměřeně. Tentokrát jsem se na něj obrátila a zamračila se. Ráda bych tomu sama věřila, ale jak to může vědět?

„Takže to tu mám nechat celý zarůst a zpusť?“ Trevis jen pokrčil rameny a s ignorantským výrazem vyrazil ke dveřím. „Nemáš chuť se do toho pustit se mnou?“ navrhla jsem opatrně. Nemusela bych být tak vyřízená a jemu trocha práce neuškodí. Práce na zahradě umí být neuvěřitelně uspokojivá. Možná by pak líp spal.

„Ani ne. Ty si s tím poradíš určitě líp než já.“

Než jsem stihla něco říct, zabouchly se za ním dveře a zmizel v domě.

Chvíli jsem se nasupeně dívala na dveře, než jsem se konečně odhodlala k pokračování. *Ty si s tím poradíš určitě líp než já*, parodovala jsem v hlavě jeho hlas. Znovu jsem se pokusila ho zapojit do něčeho příjemného a trochu se sblížit a on můj pokus odpálkoval jako pingpongový míček.

Paní Deerová byla tak laskavá, že mi půjčila všechno nářadí. Ona sama ho moc nevyužije. Na květiny jí chodí zahradník a trávník jí poseká čas od času nějaký soused, co jsem tak vypožarovala. Taky mívala skleník a záhon s malinami a borůvkami, tři ovocné stromy na zavařování a aronii, aby mohla dělat šťávy – tohle všechno jsem se dozvěděla, když jsem šla prosit o nůžky.

Vlastně to nebyl ani moc nepříjemný rozhovor, alespoň někdo si se mnou povídá bez toho, aniž by na mě útočil a odsekával. Navíc si paní Deerová popovídat očividně potřebuje a z nějakého důvodu mám dojem, že moc ochotných posluchačů se tu nenajde. Trochu je chápu, taky jsem nechtěla poslouchat o problému jednoho z jejích psů, ale normální témata mi nevadila. V době, kdy jsem měla čas, samozřejmě, a nepospíchala jsem na pohovor.

„Alice,“ zaslechla jsem někoho volat, ale pracovala jsem dál.

„Ahoj, Alice!“ zakřičela na můj vkus příliš nahlas Diana, se kterou sdílíme jednu stěnu dvojdomku. Až teď mi došlo, že volá na mě. Rychle jsem se napřímila a pohlédla přes nízký plot, který sdílíme. Nikdy jsem v tak odkrytém prostoru nežila, což je trošku ubíjející, když jim každou chvilku na zahradě poskakují děti a pokřikují. Dost často na mě, protože je hrozně zajímavá, jak se nám tu líbí nebo co za obrázek to mám na noze. A ani nespočítám, kolikrát jsem podávala přes plot balon.

„Pěkný odpoledne,“ mávla jsem a snažila se ignorovat, že oproti ní vypadám jako strašák. Za těch pár týdnů zde jsem zjistila, že jsou tady v okolí buď domácky založené ženy, nebo naopak paničky. K mojí smůle bydlíme v té zbohatlické části, kde si zřejmě nikdo nechce ušpinit nehty. Ještě jsem tu nikdy neviděla někoho pracovat na zahradě, pokud nepočítám obyčejné sekání trávy nebo stříhání květů do vázy. Zato bych nespočítala na prstech, kolik se tu týdně zastavilo firem, co se stará o údržbu zahrad. Každopádně jsem za náš dům v této části vděčná, nevybavuju si, že bych kdy viděla dvoj domek s tak nádhernou koupelnou. I ostatní místnosti jsou krásné, ale sprchový kout je obrovský tak, že bychom se tam vešli skoro tři.

„Máš na večer nějaké plány?“

Napřímila jsem se v zádech a zděsila se, co vymyslela. „Nejspíš ne.“ Moje smůla, že neumím lhát. Jsem jako otevřená kniha, nechápu, že mi před pár dny uvěřili to vegetariánství.

„Skvěle!“ Opravdu právě poskočila a zatleskala? Tahle ženská nejspíš až moc kouká na televizi. „Vem Trevisi a dorazte v půl deváté do restaurace U Bobbyho. Scházíme se tam s partou každý čtvrtek, určitě se vám to bude líbit.“ Vážně půjdeme někam s touhle skupinou lidí? Jsme v podstatě mimo civilizaci, docela se mi líbí, že bych se seznámila s mladší generací. Potřebuju si s někým čas

od času povídat nebo se zblázním. Jen jsem si nebyla jistá, jestli se mi chce takhle hodně do společnosti. Restaurace, spousta lidí, to mi teď moc nesedí.

„Nevím, jestli Trevis nemá plány, musím si to ověřit,“ pokusila jsem se vybruslit nenápadně ze sdružovací aktivity, ale marně.

„Určitě nemá, prostě dorazte, je to naše tradice.“ Zajuchala a zaběhla zpět do domu.

Zdá se, že se tomu nevyhneme. V ani jedné ze dvou místních restaurací jsem nebyla, ale zvenčí bych jen jedno z toho nazvala restaurací. To druhé musela být nějaká nóbl herna nebo tak něco, protože měla úplně zadělaná okna. Předpokládám, že přesně do té nepůjdeme.

Chvilí jsem tam jen tak tupě stála a přemýšlela, zda se nepřihlásit na nějaký kurz herectví, kde bych dokázala trochu zkrotit svá gesta. Nejlépe bych se potřebovala naučit lhát naprosto přirozeně. Nebyla jsem schopná se rozhodnout, jestli mám radost, nebo ne. Jejich snaha začlenit nás do kolektivu byla skoro dojemná a velmi příjemná. Na druhou stranu tu byl Trevis, který určitě o nic z toho nebude stát, a pak měl pravdu v tom, že nevíme, jak dlouho tu budeme bydlet.

Během chvilí se za mnou ozval Trevis. Nečekala jsem ho tu, takže jsem upustila nůžky, sotva promluvil. „Co chtěla?“ Dal si velký pozor, aby ztišil hlas. Copak tohle se dělá? Přikrást se někomu za záda? A budu muset začít chodit na lekce sebeobran, protože při leknutí upustit jedinou možnou zbraň, kterou shodou okolností svírám v ruce, to je vážně směšný. Naučit se alespoň trochu bránit by nebylo na škodu.

Na chvilí jsem se zarazila a prohlédla si projíždějící auto. „Nejelo tady už jednou?“ zamyslela jsem se nahlas.

„Cože?“ mračil se Trevis.

„To auto. Přisahal bych, že tu před chvilí už jednou projelo.“

„Asi si něco zapomněli. Tak co chtěla?“

Co? Jo, Diana. Vrátila jsem se zpět do reality a odpověděla mu: „Dneska jsme na půl devátou zvaný do restaurace.“ Přemýšlela jsem, jak nejlépe mu to říct, ale stručně a jasně mi to přišlo nejlepší.

„Omluvilas nás?“ Obrátila jsem se na něj a zavrtěla hlavou. Než promluvil, sval na čelisti se mu pohnul a nejspíš i zaskřípal zuby. „Proč proboha?“

„Bylo mi to hloupý.“ Všichni se tu snaží být vstřícní a přátelští, a i když Trevis o seznamování nestojí, já bych ráda udržovala dobré sousedské vztahy, dokud to jde.

„A důvod?“

Rozhodila jsem rukama a dala si pozor, abych se při tom nenapíchla na bodlák. Vážně se v tom musí rýpat? Bylo by pro něj tak snadné je odbýt? „Nedávno jsme se přistěhovali, všichni jsou k nám neuvěřitelně milí a snaží se nás začlenit do své komunity. Nemám to srdce jim říkat, že nestojíme o jejich zájem.“

Trevis si mě chvíli prohlížel. Pohled jeho zelenohnědých světlých očí mi byl velmi nepříjemný, obzvlášť když jsem tušila, co přijde. „Tak si to užij.“

To snad nemyslí vážně! Tušila jsem, že něco takového řekne, a stejně mě to naštvalo a mrzelo. „Nechci tam jít sama.“ Doufala jsem, že mě v tom nenechá, ale nezdálo se, že by mu na tom záleželo. Chci tam jít kvůli vstřícnosti místních, ale taky bych ráda strávila s Trevisem trochu času. Doma se téměř míváme a vyjít si mezi lidi by znamenalo, že si budeme moct popovídat v klidu a naladit se na lepší strunu.

„Nesnáším chození do společnosti nebo mezi lidi. Ale to tě asi nezajímá,“ frustrovaně zafuněl. Samozřejmě že mě to zajímalo. Jenže s introvertem se nedostanu nikdy nikam, pokud bude po jeho, a já potřebuju kontakt, i když získávání důvěry není moje silná stránka.

„Já to chápu, ale mohl by sis tam najít třeba jednoho chlapa, se kterým se ti bude dobře mluvit,“ navrhla jsem mu. Najít si přítele přece není nic špatného. Většinou.

„Domluvila sis to, klidně jdi, vůbec mi to nevadí, ale mě z toho vynech.“

Prevít jeden. Proč se snažím, když o to nestojí? „Trevisi, byli jsme pozvaní oba dva a já to potvrdila. Takže ve čtvrt vyrážíme.“ Zdá se, že herecký kurz nebude třeba.

„Trevi...“ polknul své jméno se zabručením. Zaťatou pěst přiložil ke rtům a vypadalo to, že do ní každou chvíli hryzne. „Fajn,“ vyštěkl najednou zprudka, až jsem sebou škubla a měla tendenci kousek ustoupit. Zamračil se a nakonec vyrazil pryč.

„Kam jdeš?“ Zmateně jsem pozorovala, jak odemyká auto a nastupuje.

„Projet se.“ Jakmile se za ním zaklaply dveře, pustila jsem se do keřů na zahradě. S takovou vervou a odhodláním jsem jich nenastříhala tolik za celé dopoledne. Měla jsem vztek. Prostě se sebere a odjede, vůbec nic ho nezajímá a klidně by mě tam poslal samotnou! Proč se mám snažit jen já?

5

Ona

Velká ruka mezi lopatkami mě přímo pálila na kůži. Oblékla jsem si tílko s hlubším výstřihem na zádech, a když se mě teď Travis letmo dotýkal, litovala jsem. Dokonce mi i otevřel dveře, abych mohla do hezké udržované budovy vstoupit jako první. Uvnitř bylo přítmí, nejspíš proto, aby lidé ztráceli pojem o čase a zdrželi se co nejdéle. Sotva jsem se rozhlédla, všimla jsem si kulečnickového stolu, šipek a taky stolního fotbálku. V rohu za napůl zataženým závěsem stálo několik herních automatů a na baru ležel nějaký odpadlík s panáčkem vedle ruky. Už? Tak brzy se někdo zřídí? Kdo ví, jak to vypadá v té druhé restauraci, když tahle je uvnitř úplně jiná než zvenčí.

„To je skvělé, že jste dorazili!“ Dianin hlas se rozezněl na celou hospodu a vytrhl mě z prohlížení. Díky němu jsme je nemuseli hledat, dělala takový hluk, že jsme mohli vyrazit přímo jejich směrem.

„Úsměv a mávat,“ tiše jsem špitla a Travis mi jen zabručel vedle ucha.

„Nejdeme pozdě?“ Měla jsem obavy, aby tenhle jejich úzký kruh odpustil nováčkům pět minut zpoždění. „To víš, trochu jsme se za-